

GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ

İÇİMDEKİ GEZEĞEN

OKUL MÜDÜRÜ

Sezer TURGUT

PROJE KOORDİNATÖRLERİ

Öznur DURUM

Didem ŞİMŞEK

Eda UĞURLU

İlknur AKMEŞE KÖPRÜLÜ

GELECEĞİN YAZARLARI

Asmin Deniz ÖZYILDIRIM

Haluk Berat ÇİM

Zeynep Betül KUZU

Zeynep Eslem ALTAŞ

Zeynep MUM

Berkay Berat DURAK

Eslem ŞİŞMAN

Emir Eymen DEVİREN

Yusuf Ahmet HANEY

Zeynep Melek DEMİREL

Muhammet Emir AYATA

Öykü ÖZKAYA

Rümeysa PALA

Hafsa Sare EKİNCİ

Nisanur KARADAĞ

Aytuğ AYDOĞAN

Nisanur H. ÇELEBİ

Nehir BÜYÜKBAY

Zehra HIDİR

Mehmed Selim KERİMAN

Marah İDRİS

Bayan ALSALAMEH

Muhammet Ömer

YEŞİLBAŞAK

ÖNSÖZ

Neyyir Turhan İlkokulu öğrencilerimiz tarafından hazırlanan bu kitapta sadece eserler değil, bu eserleri yazan öğrencilerimizin hayalleri ve dünyaları yazmaktadır. Biz büyüklere de bu eserleri okuduğumuzda ders almak ya da onların hayalleriyle geleceğe ışık tutacak çocuklar olduğunu görmek düşer. Hayaller dediklerimiz aslında gerçeklerimizdir. Şimdi hep birlikte bu gerçeklerde bir yolculuğa çıkalım...

Bu kitap, İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün "**Geleceğin Yazarları**" projesi kapsamında, Esenler Neyyir Turhan İlkokulu öğrencileri tarafından yazılan ve komisyonca uygun bulunan eserler ile hazırlanmıştır.

İÇİNDEKİLER

MİNİK BOYLU MANTAR	7
BİR GÜN OKULDA	9
PERİLİ KÖŞK	10
BİR KADIN OLARAK	13
YENİ BİR TAKIM	14
HAYALET	17
İYİLİK YAPAN KÜÇÜK KIZ	21
ASLAN İLE KURT	22
MERT'İN SAKARLIĞI	23
DOSTUM	24
TÜRK MİLLETİ	25
ÇİKOLATA FABRİKASI	27
GÜZEL GÜNÜM	28
ORMANDAKİ MERAH	29
ARKADAŞIM	30
DOĞRU SÖZ YEMİN İSTEMEZ	32
KEDİ İLE KÖPEK	36
KEDİ İLE FARE	37
ORMANLAR KRALI	38
GİZEM'İN HİKAYESİ	41
DOSTLUK	42
UZAYLI CONİ	43

FUTBOLCU DEDE	45
DÖRTLÜNÜN BAŞINA GELEN OLAY	47
ÇİÇEK ÖĞRETMEN	48
ÖĞRETMEN	49
ASEL İLE ALYA’NIN SABRI	50
18 MART	52
EN UZUN GÜN	53
MERT’İN UNUTKANLIĞI	55
VEDA	56
ORÇUN’UN ANNE SEVGİSİ	57
UÇAN KUŞ	59
ÖZLEMEN SEVGİYİ ÖĞRETİR	60
GÖKYÜZÜNDEKİ ADA	61
BENİM RÜYAM	62
23 NİSAN	64
FEDAKARLIK	65
DENGELİ BESLENMENİN ZAMANI GELDİ	67
ZAMAN MAKİNESİ VE MİNİK ZAMAN YOLCULARI “TUĞÇE VE ŞULE”	68

MİNİK BOYLU MANTAR

Bir sabah Elif ile anneanesi, markete gidip bir tohum almışlar. Bu tohum mantar tohumuymuş. Pazar günü bu tohumu ekeceklermiş. Pazar günü gelmiş. Elif ile anneanesi toprakları kazıp, tohumu koyup, su eklemişler. Yaklaşık bir ay sonra bu tohumlar büyümüş ve bir mantar olmuş ama içlerinden biri gelişmemiş, boyu küçücük kalmıştı. Kendisinden katlarca büyük mantarlar vardı. Elif onları yemek için sepete toplarken şu bizim minik mantarı görmemiş ve onu sepetine almamış. Bunu gören mantar çok üzülmüş. Kendi yaşama kaynağı olan topraktan kurtulmaya çalışmış ama başaramamış. Bunun üzerine şöyle demiş. “Of of! Kimse beni almıyor, sevmiyor. Bıktım artık yıllar geçse de çürüsem.” Bir gün bizim minik mantarımız yaşama kaynağı olan topraktan çıkıvermiş. Zıplaya hoplaya bir şehre doğru ilerlemiş. Şehre vardığında onun gibi

binlerce minik mantarın oyun oynadığını görmüş. Kendi kendine demiş ki “Vay canına! Burası bir mantar şehri. Burada özgür olabileceğim.” Bunun üzere bir mantara doğru ilerlemiş. O mantar da bizim minik mantar gibi sevilmemiş, yenmemiş. Birlikte arkadaş olmuşlar. Mantar şehrinde ikisi kendilerine anne ve baba da bulmuşlar ve bizim minik mantar. Mantar şehrinde bulunan kendinden küçük mantarları düşününce çok değerli olduğunu anlamış.

Yazar: Zehra HIDIR

Resimleyen: Eslem ŞİŞMAN

4-D Sınıfı

BİR GÜN OKULDA

Sabahları kalkarız 7'de

Kalkıp kahvaltı yaparız

Okulumuza geliriz

Derslerimizi işleriz

Bir şeyler öğreniriz

Çarşamba günü gelince

Beden dersi için bahçeye ineriz

Futbol, basketbol, voleybol

12'ye kadar eğleniriz

1'e 10 kala olunca

Evimize döneriz

Evimize dönünce

Yemeklerimizi yeriz

Ödevlerimizi yapırız

Sonraki günü bekleriz

Yusuf Ahmet HANEY

4-D Sınıfı

PERİLİ KÖŞK

Merhaba! Bugün okulun ilk günü. O kadar heyecanlıyım ki kendimi tanıtmayı unuttum. Benim adım Hayal. Annem çalıştığı için beni okulun ilk günün anneannem hazırlayacak. Bizim mahallede Perili Köşk adında bir yer var. Ama dışarıdan korkutucu görünüyor.Oraya değil girmek kaldırımından bile geçemiyorlar. Bunları düşünürken o kadar dalmışım ki birden çalan zili duyunca ödüm koptu. Gelen anneannemdi. Beni okula bırakacaktı.

Okula geldim, sırama oturup kitabımı açtım ve öğretmenimin gelmesini bekledim. Gül Öğretmenim sonunda geldi. Dersimiz Fen Bilimleri'ydi. Okul bitince hızlıca eve gittim. Birkaç gün böyle geçti. Bir gün dayanamadım ve o Perili Köşk'e gittim. Mor salkımlar bahçeyi sarmıştı. Merdivenleri çıktım ve birden arkamdan değişik bir ses geldi. Nasıl korktum bilemezsiniz. Ama yine de yoluma devam ettim. Bir de ne göreyim? Tertemiz, parfüm kokan bir ev çıktı karşıma. Evde kimsecikler yoktu. Birden “kim geldiııııı?” diye bağırان birinin sesini duydum.Yavaş yavaş aşağı indi. Yaşlı ama çok da güzel bir teyzeydi. Üstünde en sevdiğim renk olan su yeşili bir elbise vardı. Saçları toz pembeydi ve üstünde mor salkımlardan yapılmış bir pelerini vardı. Sonra;

-“Merhaba, ben Azura . Ben bir İstanbul perisiyim. Benden korkmana gerek yok.” dedi.

- “Merhaba , benim ismim de Hayal.” dedim.

Çok şaşırmışım ama bu şaşkınlığımı annem arayarak bozdu. Beni çok merak etmişti. Azura'ya tekrar geleceğimi söyleyerek hemen oradan ayrıldım.

Eve gelince tüm olup biteni anneme anlattım. Bana biraz kızmıştı, bir daha ondan izin almadan bir yere gitmeyecektim. Anlattıklarımı duyunca annem de Azura'yı merak etmişti. Ertesi gün okula giderken bir arkadaşşıma rastladım o da bana "yarınki ödevi bitirdin mi?" diye sordu. Bu tamamen aklımdan çıkmıştı. İstanbul'un eski öykülerinden yazacaktık. Aklıma bu ödevle ilgili Azura'dan yardım almak geldi. Ama bu sefer anneme mutlaka söylemeliydim. Eve gidince anneme anlattım ve o da benimle gelmeye karar verdi zaten Azura'yı da merak etmişti.

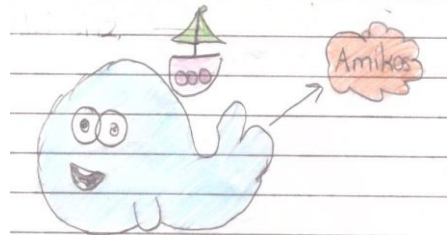
Annemle birlikte Perili Köşk'e gittiğimizde Azura mor salkımları suluyordu. Sonra bizi görünce "Hoş geldiniz." dedi. Ona

ödevimden bahsettim ve bana severek yardımcı olabileceğini söyledi. Tam o esnada gözlerini kapattı ve bir anda Amikos'un yanına geldik. Meğer Amikos balinanın üzerindeki bir gemiymiş. Sonra içimden keşke ben de su perisi olsaymışım diye geçirdim. Azura sanki aklımdan geçenleri

duymuş gibi “ Birazdan deniz kızlarını da göreceğiz.” dedi.

Bir saat boyunca Amikos ile seyahat ettik. Denize atladık ve deniz kızlarını gördük. Bize

sihirli yosun verdiler ve ben de bir deniz kızı oldum. Diğer deniz kızlarını gördük ve deniz altı sarayını gezdik. Vakit dolunca çıkmak zorunda kaldık. Ondan sonra Kız Kulesi ve Galata Kulesi’ni gezdik. Artık eve dönme vakti gelmişti. Azura gözlerini kapattı ve biz hızla geri döndük. Uzun bir yolculuktan sonra annemle eve döndük ve ben de ödevimi tamamladım. Ertesi gün okula gittiğimde en güzel ödev benimki seçildi.

Öykü ÖZKAYA

3-D Sınıfı

BİR KADIN OLARAK

Bir kadın olarak

İsterdim gece

Karanlık sokaklarda

Doyasıya gezmek

İsterdim düşüncelerimi konuşmak

Doyasıya giyinmek

Delicesine şarkı söylemek

İsterdim ben erkek olmak

İstedğim mesleği seçmek

İstedğim kıyafeti giymek

İstedigimi söylemek

Bir kadın olarak

İsterdim adalet

Zeynep Eslem ALTAŞ

4-C Sınıfı

YENİ BİR TAKIM

Tarihler 28 Aralık 2023'ü gösteriyordu...

O sabah İstanbul'da yeni bir futbol takımı kuruldu. TFF 2. Ligde olacak bu takımın adı Süper Sondspor'du. Genç ve heyecanlı oyuncularla dolu olan bu takımın bir şanssızlığı vardı. Takım daha yeni kurulduğu için oyuncular pek de iyi sayılmazdı. İlk maçlarını Erokspor ile yapacaklardı. Maç günü gelip çattığında takımın henüz bir stadyumu bile yoktu. Bu nedenle ilk maçları Erokspor stadyumunda oynandı.

Maç sonucu hiç de yüzlerini güldürmemişti. Maçı

ev sahibi takım 17/0 skorla kazanmış, 3 puanla stattan ayrılmıştı.

Maçtan üzgün ayrılan Süper Sondspor beş gün sonra bir stadyum satın aldı. Stadyumlarına kavuşan takım oyuncuları Kazım, Cenk, Ferdi, İlkay, Can, Salih, Ramos, Enes, Doruk, Fatih, Ali, Mehmet, Muhammet ve Mert artık çok daha heveslilerdi. Heyecanla stadyuma bakmaya gittiler.

Yeni statlarından çıkmış mutlulukla evlerine dönüyorlardı. Yolda giderken bir plan yapmaya karar verdiler. En motive olanı da Kazım gibiydi.

Kazım:

- Çok çalışmalıyız arkadaşlar, yarın uyandıığımız gibi statta buluşalım ve bir antrenman yapalım.

Mert:

- Santraforlar bana penaltı çeksin, benim kalede biraz güçlenmem lazım.

Cenk:

- Çok iyi! Ben de zaten savunmalara çalışacaktım. Mutlaka gelelim.

Planlama bittikten sonra evlere dağılıp dinlendiler. Yarın yorucu bir gün olacağı belliydi. Gece yataklarına gittiklerinde kazandıkları maçları hayal ederek uykuya daldılar. Sabah güneşin ilk ışıklarıyla uyandılar ve stada gittiler. Ama Kazım orada değildi...

Onlar heyecanla stada gittiğinde Kazım hala uyuyordu. Bir de uyanır uyanmaz buluşalım diyen kendisiydi... Ramos Kazım'ı aradı.

- Kazım hala uyanmadın mı?

- Uyuyakalmışım, ne yapayım yani?

- Haydi tamam, oyalanma da gel çalışmaya katıl.

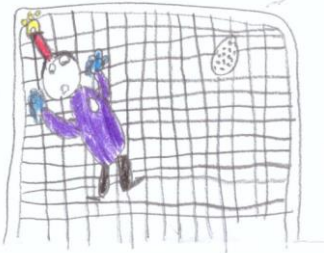
Kazım hemen hazırlandı ve stada doğru yola çıktı. Arkadaşları çoktan gayret içinde çalışmaya başlamışlardı...

Günler sonra 2. maç günü geldi. Maçı Ankaraspor ile yapacaklardı. Süper Sondspor maç sırasında bir penaltı kazandı ve penaltıyı Ramos kullandı. Golünü atmıştı... Kaleci Mert sadece bir gol yedi, o da ofsayttı. Süper Sondspor bu maçtan 3 puanla ayrıldı...

Daha sonraki haftalarda yaptıkları maçlarda üç beraberlik ve bir mağlubiyet dışında tüm sonuçlar galibiyetti. Durumları iyiye gidiyor, kolay kolay yenilmiyorlardı. İlk yenilgiyi aldıkları Erokspor ile yeniden maç yapma zamanları gelmişti. Ne yazık ki yine kaybetmişlerdi. Bu duruma çok üzülen Ferdi, arkadaşlarının yanına giderek:

- Üzülmeyi bırakalım, aynı mevkide oynayanlar olarak bir araya gelip sıkı çalışalım. Zayıf olduğumuz yönlerimizi düzeltene kadar durmayalım!

Bu plana herkes onay verdi. Artık sıkı çalışma zamanıydı. Bu demek oluyordu ki Süper Sondspor sahalara tüm gücüyle geri dönecekti...

Mehmed Selim KERİMAN

2-C Sınıfı

HAYALET

Bir zamanlar Lara adlı bir kız varmış. Bu kız ve ailesi yaşayıp sevdikleri evlerinden taşınacaklarmış. Bunun için çok üzgünmüş ama geri dönüş yokmuş. Yeni evleri ormanın içindeymiş ve orada hep çiçekler varmış. Yeni eve taşınma günü çat kapı gelmiş. Kız eşyalarını toplamış, kamyonete koymuş. Kamyonet yola başlamış, yol uzunmuş

ama Lara ve ailesi bu yolu uçakla gideceklermiş. Yeni eve varmışlar ama kamyonet hala gelememiş çünkü uçakla hızlı kamyonetle yavaşmış yol. Yeni evde sadece yer yatağı varmış. Kız güzel bir yatakta yattığı için buna alışkın değilmiş

ama mecburmuş da. Yatağa yatmadan önce evi araştırmış, taramış. Depoyu çok merak ediyormuş ama zifiri karanlıkmış. Fener almış ve oraya inmiş. Aşağıda onu yerdeki altınlar bekliyormuş ve feneri tutunca etraf sapsarı olmuş. Kız koşarak ailesine haber vermiş ama tam o sırada kamyonet gelmiş. Ailesi kamyonetle uğraşıyormuş. Kız ailesini meşgul etmemek için tekrar depoya inmiş. Altınlara bakayım derken altınların içine düşmüş. Düşüşü o kadar uzun sürmüş ki bunu bir tuzak sanmış. Kız bağırmaya başlamış ama sesi altınlardan dolayı duyulmamış.

Kızın ağlamaktan şişmiş gözleri ile hikaye şöyle bir yerde devam etmiş. Bir sandalye varmış ve sandalye kırılmış. Bir şeylerin

yeni yapıldığı da belliymiş. Tencerenin içinden dumanlar çıkıyormuş. Lara kendi kendine şöyle söylemiş “Anneme söyleyecektim ben bu evi istemiyorum diye ama beni dinleyen mi var? Alın işte minik kızınız gitti.” O sırada önünden

bir şey geçmiş. Kız debelenip duruyor ve bağıriyormuş. Önünden geçen şey bir hayaletmiş. Hayaletler “Buraya giremezsin.” demiş. Kız bir merdiven bulup depoya ulaşmış ve eve geri dönmüş. Annesine olanları teker teker anlatmış.

Annesi Lara’ya:

Yine telefonda bir şeyler izleyip korkmuşsun, demiş.

Kız polisi aramış. Polis:

Haritada öyle bir ev gözükmüyor.

Kız:

Ben buradayım!

Polis:

Lütfen polisleri kandırmak için aramayın, demiş.

Telefonu kapatmış. Kız evden kaçmaya çalışmış ve her tarafında hayalet olduğunu görmüş. Hayaletlerden birini süpürge ile almış ve onu süpürge ile uçurumdan attığı an çiçekler parlamaya ve pespembe olmaya başlamış. Artık Lara ailesiyle bu evde güzelce yaşamaya başlamış.

Evde tam tamına dokuz ay kaldıktan sonra kız rüyalarında hayalet görmeye başlamış. Bir gece saat 04.13'te uyanmış ve sesler duymaya başlamış. Lara korkarak annesini çağırmış, annesi de Lara'nın yanına gelmiş. O sırada pencereden kedi atlamış ve annesinin ödü

kopmuş. Kedi

“Kaçınnnnn!” diye

bağırılmış. Bunu sadece

Lara duymuş ve annesine

söylemiş. Kaçmışlar.

Baba horul horul

uyuyormuş, anne çığlık

atarak “Kaçın!” demiş. Baba uyanınca kaçmışlar. Derkenn kapı açılır açılmaz şununla karşılaşmışlar:

Lara “Sanırım süpürgeyi aşağı atınca kırıldı ve kaçtılar.” demiş. Hayaletlerin derdi altınmış. Hayaletler altınların eksildiğini görünce

evdeki sandalyeyi alıp Lara'nın üstüne atacakken bir hayalet Lara'yı korumuş. Bu, Lara altı yaşındayken ölen anneannesinin hayaletiymiş. Lara anneannesini gözlerinden tanımış ve ona teşekkür etmiş. Anneanesi ebediyen evden kaçmış. Artık daha sakin bir kasabada yaşıyorlarmış.

Eslem ŞİŞMAN

4-D Sınıfı

İYİLİK YAPAN KÜÇÜK KIZ

Bir gün küçük bir kız yürüyordu. Daha sonra bir tavşan gelip kızı sordu “Adın ne?” Kız “Benim adım Gül.” dedi. Tavşan bu ismi ilk defa duymuştu. Biraz şaşırды, kızardı ve bozardı fakat daha sonra tavşan ile Gül arkadaş oldu. Çok iyi anlaşılıyor, hiç kavga etmiyorlardı. İlk günden birbirlerini sevmişlerdi. Günlerden bir gün Gül tavşanın yanında yokken bir aslan çıkıverdi. Tavşan çok tedirgin oldu ama doğrusu çok korkmuştu. Sonra aslan, tavşanı kovaladı. O sırada Gül tavşanı merak etti, hemen yanına gidiverdi. Gül tavşanı o şekilde görünce bir jet gibi uçtu. Koşuverdi ve tavşana yetişti. Aslan da Gül’ün arkadaşыdı aslında. Daha sonra Gül onlarla konuştu ve artık üç kişilerdi. Aslan ile tavşan da artık kızı, “iyilik yapan küçük kız” demeye başladı. Artık bu, alışkanlığı olmuştu. Öyle olduğu için de herkes ona iyilik yapan küçük kız diye hitap etti.

Asmin Deniz ÖZYILDIRIM

4-D Sınıfı

ASLAN İLE KURT

Bir zamanlar bir ormanda aslan ile kurt varmış. Aslanla kurt gezerken çalılardan ses gelmiş. Bir insan görmüş ve korkup kaçmışlar.

Ertesi gün aslan ile kurt tuzak kurmuşlar.

Adam tam aslanın evine girmeye çalışırken

tuzğa asılmış. Aslan ile kurt da evden

çıkarken adam da tuzaktan kurtulmuş. Adam,

aslan ve kurttan önce yol ortasına bir kabın

içine ilaçlı su koymuş. Aslan ve kurt suyu

görüp içmişler ve bir süre sonra bayılmışlar. Aslan ve kurt uyandığında

adamı elinde baltayla görmüşler ve yine kaçmışlar. Adam da hayvanları

kovalamış. Hayvanlar saklanıp kurtulmuşlar. Adam hayvanları arayıp

durmuş. Hayvanlardan biri olan kurt korkudan öksürmüştü. Böylece adam

iki hayvanı da bulmuş. Aslında adamın niyeti aslan ile kurdu

beslemekmiş. Bunu öğrenen hayvanların korkusu geçmiş ve kimseye

karşı ön yargılı olmamak gerektiğini öğrenmişler.

Muhammet Emir AYATA

4-D Sınıfı

MERT'İN SAKARLIĞI

Bir gün Mert hastaneye gitti, doktorun odasına girdi. Doktor Mert'e sorular sordu. Mert cevapladı ve artık orada işi bitmişti. Evine dönmek için belediye otobüsüne bindi. Otobüsteyken Mert yanlışlıkla stop düğmesine bastı. Otomatik kapının önünde bir tane kadın vardı. Şoför kapıyı açtı, kapı da hızlıca açıldı ve oradaki kadına çarptı. Ama Mert'in yaptığını hiç kimse görmemişti. Sonra Mert, evine yaklaştığı için yine stopa bastı. Otobüsten inerken yere düştü ardından ayağa kalktı. Yürüdü yürüdü önünde taş vardı ve onu göremeyip yine yere düştü. Ayağa kalkıp yürümeye devam ederken “Sonunda evime geldim.” dedi. Yine önüne taş çıktı. Mert tekrar düştü ve yeniden ayağa kalktı, koşarak eve gitti. Yarın olunca okula gidecekti. Her şeyi hazırladı, evden çıktı ve yine düştü. Böylece sakar Mert pes etmemeyi öğrenmişti.

Muhammet Ömer YEŞİLBAŞAK

4-D Sınıfı

DOSTUM

Dostum, dostum

Canım dostum

Gel arkadaş olayım sana

İyilik ilacı olayım sana

Dostuz, arkadaşız

Hiç k s olamayız

Ne iyi dostluk, ne iyi
arkadařlık

Her zaman dost olayım sana

Sen veya başka birisi

İster dostun iyisini

Ya da arkadaşlığın iyisini

Ama en önemlisi sadakatlisi

Bizde olmaz k sl k

Bizde olur dostluk

Arkadaşız, dostuz

Her daim mutluyuz

Haluk Berat ÇİM

4-D Sınıfı

TÜRK MİLLETİ

Türk milleti güçlüdür,

Azimli ve hürdür.

Sert bir rüzgar eserse

Bil ki, bu Türk gücüdür.

Osmanlı dayandı asırlar,

Düşmanlara korku salar.

Nerede Ermeniler, nerede Yunanlar?

Osmanlı'nın intikamını, bu gençler alacaklar.

Koskoca Osmanlı'dan

Bu topraklar kaldı.

Petrol bulundu,

Herkese mutluluk saçtı.

İstanbul, Ankara, Samsun;

Bizim güzel illerimiz.

Onları korumak,

Bizimdir görevimiz.

Sevgi, saygı, dayanışma,

Ne güzel bir milletiz.

İstanbul olarak

Dünya'nın gözdesiyiz.

Suriye, Irak, İran;

Bunlardır, komşularımız.

Onlarla ılımlı,

Mutlu mutlu yaşarız.

Kardeş ülkemiz

Azerbaycan'dır.

Onunla ilişkimiz

Dünyalar kadardır.

İşte, bizim Türkiye

Harikalar diyarı.

Herkes gelip buraya

Bu coğrafyayı tanımalı.

Yusuf Ahmet HANEY

4-D Sınıf

ÇİKOLATA FABRİKASI

Çok uzaklarda bir ülkede çikolata fabrikası varmış. Bu fabrikadaki çikolatalar çok güzelmiş. Öyle güzellermiş ki yiyen bir daha yemek istiyormuş. Bir gün, bu fabrikaya yeni bir işçi gelmiş. Önlüğünü giymiş ve işe başlamış. Ama bir sıkıntı varmış. O işçi, çikolataları hiç güzel yapamıyormuş.

Bir gün, bir kadın gelmiş ve aldığı çikolatayı beğenmediğini ve bu yüzden parasını geri istediğini söylemiş. İşçiler ise parayı geri veremeyeceklerini söylemişler. Kadın, itiraz ederek ısrarla parasını geri istemiş.

İşçiler de aralarında konuşarak kadının haklı olabileceğini düşünmüşler ve parayı geri vermek zorunda kalmışlar. Kadından da çikolatayı geri istemişler. Kadın, kalan çikolatayı; işçiler de parayı geri vermiş.

İşçiler ve kadın arasındaki olay tatlıya bağlanmış ve hikaye de burada sonlanmış.

SLOGAN:

Fazla çikolata, fazla zarar.

Hele çocuklara, büyük zarar!

Yazar: Rümeysa PALA

Resimleyen: Ela BAŞ

4-D Sınıfı

GÜZEL GÜNÜM

Günlerden bir gün ,aslına bakarsanız salı günü, Seda bitkin bir şekilde uyandı çünkü dün akşam geç uyudu. Normalde bu kadar geç kalmazdı. Fakat sınavı olduğu için çalışmak için geç saate kaldı. Saate baktığında yedi kırk beşti. Geç kaldığını düşünerek çabucak hazırlandı. Mutfağa indi, okulda yemek için çantasına elma gibi pratik yiyecekler aldı. Seda'nın annesi Meltem Hanım “Kızım okula aç gitme bir lokma bir şey yeseydin.” dedi. Seda ”Sorun değil anne yanıma yiyecek aldım.” dedi. Seda hızlı adımlarla okula

gitti. Sınıfa girdiğinde ders daha başlamamıştı. Sırasına oturdu. Kalemliğini çıkardı. Defterini açıp biraz daha çalıştı. Öğretmenleri geldiğinde bütün sınıf ayağa

kalktı. Selamlaştılar, öğretmenleri sınav kağıtlarını dağıttı.

Öğretmenleri şöyle dedi “Dikkatli olursanız, çok kolay bir sınav!” Seda çalıştığı için sorular ona çok kolay geldi. Herkesten önce bitirip öğle arasına çıktı, bahçede boş bir banka oturup evden getirdiği şeyleri yedi. Sonrasında arkadaşlarıyla oynamaya gitti. Öğle arası bittikten sonra sınıfa girdi. Sonuçlar açıklandı. Seda 100 almıştı. Kötü başlayan bir gün birden güzelleşmişti. Eve geldiğinde annesi yemek yapıyordu. Seda'nın annesi “Nasıl geçti sınavın Seda?” dedi. Seda “Evet çok güzel geçti.” dedi. Yemeklerini yediler. Seda ödevlerini yaptı ve yattı. İşte bu gün de böyle geçti.

Zeynep MUM
4-D Sınıfı

ORMANDAKİ MERAH

Merhaba benim adım Merah. Ben dokuz yaşında bir kızım. Aramızda kalsın iki hafta sonra benim doğum günüm. Ormanda iki gece kalmak istiyorum. Çünkü ormandaki her şeyi görmek istiyorum. Ayrıca bir an önce içimdeki merakı atmak istiyorum. Hadi, ben yatayım artık çünkü çocuklar için geç oldu. Biraz uyuduktan sonra kendimi ormanda buldum. Biraz da korktum. Sonra yanıma küçük bir kaplumbağa geldi. Onunla biraz oturup sohbet ettikten sonra bir şeyler duyuyordum. Ayının geldiğini düşünüp çok korktuk. Sonra önümüze bir ayı çıktı. Onun bizi yiyeceğini düşündük. Ama o çok sevimli bir ayıymış, kimseye zarar vermemiş. Ama biz yine de korkuyorduk. Bize çok iyi davranmıştı. Biraz sohbet ettikten sonra ayı gerçek yüzünü ağzından kaçırdı. Sonra bizi kovalamaya başladı. Biz koştuk koştuk bilmediğimiz garip bir yerde bulduk kendimizi. Orada sonsuza kadar kalacağımızı düşünüp çok korktuk. Sonra yanımıza bir fare geldi. Peri olduğunu söyleyip bizi tekrar olduğumuz yere göndereceğini söyledi. Tam bizi gönderirken tabak sesleri duydum. Gözlerimi açtığımda odamda yatağımdaydım. O sesler mutfaktan geliyordu. Mutfığa gittiğimde annem kahvaltı hazırlıyordu. Bugün benim doğum günümdü. Ha, bu arada yani doğum günümde ormana gitmemizi istemeyecektim. Ben, annem kahvaltı hazırlıyor sanarken meğer doğum günü hazırlıkları yapıyormuş. Bir an sesler geldi. Bir baktım ki benim doğum günümü kutluyorduk. İşte bu maceramı sizlerle paylaştım.

Marah İDRİS

4-D Sınıfı

ARKADAŞIM

Günlerden bir gün camdan bakarken bir çocuk gördüm. O çocuk benim arkadaşımdı. Sanırım bize geliyordu.

Yanakları çok kötü kızarmıştı. Sonra bize geldi ve annemden bir ilaç isteyip gitti. Sanırım Arkadaşım hasta olmuştu.

Bir kaç gün okula gelmedi ve ben biraz korktum çünkü o hiç bu kadar ağır bir hastalık geçirmemişti. Bir hafta sonra bana aşı vurdurmaya gittiğimizde onu hastanede görmüştüm. Ona birden fazla cihaz takmışlardı. Belli ki arkadaşım çok acı çekiyordu çünkü o çok ağlıyordu. Sonra eve gittik. Sürekli arkadaşımı düşünüyordum. Bir sonraki hafta okula gelmişti. Ona nasıl hasta olduğunu sordum. Şöyle cevap verdi “Kar yağıyordu ve ben annemi dinlemeyip dışarı montsuz çıktım. “Eminim ki bu yüzden hasta olmuştu.”

Bana şöyle dedi “Sen benim yaptığımı yapma yoksa sende böyle dersini alırsın.” O günden sonra birbirimize kavuştuk. Bir daha annemizin sözünü dinlememezlik yapmayacaktık, çünkü birbirimize söz vermiştik.

Zeynep Betül KUZU

4-D Sınıfı

DOĞRU SÖZ YEMİN İSTEMEZ

Bir varmış bir yokmuş... Pofuduk adlı bir kuş varmış. Bu kuş hep doğru söylemiş ve asla yalan söylemezmiş. Bir leylek, kuşa sormuş:

-Minik kuş saat kaç?

Kuş saati bilmiyormuş o yüzden yalan söylemek zorunda kalmış ve “Saat 17.30” demiş.

Leylek aslında saati biliyormuş ama kuşu deniyormuş, yalan söyleyip söylemeyeceğini görmek istemiş. Leylek kuşa demiş ki:

-Minik kuş, saat şuan 20.00. Seni denedim. Yalan söyleyecek misin söylemeyecek misin diye.

Minik kuş da “Doğru söz yemin istemez” demiş. Ve sonrada kuş yalan söylemenin ne olduğunu anlamış, asla yalan söylemeyeceğine yemin etmiş.

Nisanur H. ÇELEBİ

4-D Sınıfı

KÜÇÜK BİR ZÜRAFA VE BÜYÜK BİR ZÜRAFA

Bir zamanlar küçük ve büyük iki zürafa varmış. Bu zürafalardan biri normal uzunluktayken, diğeri ise çok kısaymış. Kısa olan yavru bile değilmiş. Kısa boylu zürafayla hep dalga geçiyorlarmış. Ama uzun boylu zürafayla ise hep oynuyorlar, onu dışlamıyorlarmış. Kısa boylu zürafa ve uzun boylu zürafa tanışıp çok yakın arkadaş olmuşlar. Bir gün ikisi buluşup oyun oynamışlar. Diğer hayvanlar ise küçük zürafayı kıskanmışlar. Sonra küçük zürafa ile büyük zürafanın oyunları biterken diğer hayvanlar küçük zürafaya zorbalık etmeye başlamışlar. Küçük zürafa çok üzülmüş, gözleri şişmiş ve mosmor bir şekilde eve doğru yürümüş. Küçük zürafanın annesi eve gelince hemen olanları anlatmasını istemiş.

Zürafa anlatmaya başlamış;

Annecim ben yeni bir arkadaş edinmiştim. Bu arkadaşım benden uzun ve tatlı bir zürafa ormanın en uzun ve büyük zürafası o olmalı. Herkes onunla oyunlar oynar. Bir gün o zürafa benimle arkadaş olmak istedi, bende kabul ettim ve onunla oyunlar oynadık.

Bir gün eve gitme vaktim geldiğinde tam eve varacakken diğer hayvanlar bana saldırmaya başladı. Dövdüler, dövdüler ve en sonunda kaçtılar. Bende bu hale geldim. Şimdi her yerim ağrıyor.

Anne zürafa;

Tamam annecim. Ben onların annelerini arar, çocuklarını uyarmalarını söylerim. Ertesi gün yine büyük ve küçük zürafa oyun oynuyormuş. Ama yanlarında yeni biri daha varmış. Bu hayvanda çok tatlı görünümlü bir zürafaymış. Üçü birlikte kutu kutu pense oynamaya başlamışlar ve tatlı tatlı sesleri duyuluyormuş.

Kutuu kutuu pensee elmamı yersee arkadaşım büyük zürafa arkasını dönsee

Sonra diğer hayvanlar bu durumu kıskanmışlar ve küçük zürafalara zorbalık yapmışlar. Büyük zürafa bunları görmüş ve hemen küçük zürafaların yanına koşarak gitmiş. Diğer hayvanlara kızarak onları evlerine gönderirken küçük zürafaları alıp hastaneye götürmüş.

Doktor Tilki;

Küçük zürafaları yatağa yatıralım. Onları ayağa kaldıracak bir serum bağlayacağım ve iki tüp kan alıp sonuçlarına bakacağım. Büyük ihtimalle 1-2 saate kadar kendilerine gelirler. O sırada yataklarının hemen karşısında bir televizyon olduğu için küçük zürafalar büyük zürafadan televizyonu açmalarını istemişler. Büyük zürafa televizyonu hemen açmış. Küçük zürafalar çok sevinmişler, TRT Çocuk kanalını izlemeye başlamışlar. Aradan bir saat geçmiş serum bitmiş. Ve doktor Tilki onları evlerine göndermiş. Annesi küçük zürafayı kaç saattir arıyormuş ama ona bir türlü ulaşamamış. Küçük zürafa eve gelince anne zürafa demiş ki; Annecim iyi misin? Sana bir şey mi oldu yavrum?

Küçük zürafa;

Bugün diğer hayvanlar beni yine dövdüler. O yüzden büyük zürafa beni ve bir arkadaşımı hastaneye götürdü. Bir serum bağladılar ve benden iki tüp kan aldılar. Şuan kendimi iyi hissediyorum. Bunları duyan anne zürafa biraz olsun rahatlamıştı. İlerleyen günlerde küçük zürafa okula başladı. 1.sınıfta olduğu için harfleri öğrenmeye başlamıştı. Okulda yeni arkadaşlar edinmeye, oyun oynamaya çok alışmıştı. Okuldan bir haftasını tamamlamış güzel günler geçiriyordu. Bir daha asla ormandaki tanımadığı hayvanlarla konuşmayıp onlarla oynamayacaktı. Zorbalığın ne olduğunu da yaşadığı olaylar ile çok iyi anlamıştı.

Nisanur H. ÇELEBİ

4-D Sınıfı

KEDİ İLE KÖPEK

Bir gün köpek ile kedi sokakta geziyorlarmış. Bu kedi ile köpek mantar köyünde yaşıyormuş. Herkes mantar iken bir tek onlar kedi ve köpekmiş. Kedi ile köpeğin ortak bir yanı daha varmış. İkisinin de kuyruklarında çizgili şeyler varmış. Başka bir ortak yönleri ise mantarlardan farklı olmalarıymış. Onlar yoldan geçerken mantarlar, kedi ile köpeğe garip garip bakıyor, onları dışlıyorlarmış. Yaşadıkları

yer dağın başında eğimli ve yokuş bir köymüş. Bu nedenle oraya sadece bu köyde yaşayan mantarlar ve hayvanlar geliyormuş. İnsanlar gelmeye çalışsa da yorulup vazgeçiyorlarmış. Bir gün köyü fareler basmış, mantarlar etrafa kaçıyordu. Sonra kedi ile köpek bir anda gelip fareleri teker teker yakalamışlar. Bu sefer kaçışan taraf fareler olmuş. O günden sonra kedi ile köpeğe kötü davranan herkes kedi ile köpekten özür dilemişler. Kedi ile köpek

mantarları affetmiş ve mantar adasında bir daha kötülük yaşanmamış.

Herkes arkadaş olmuş, bu hikâyede burada bitmiş.

Yusuf Ahmet HANEY

4-D Sınıfı

KEDİ İLE FARE

Bir zamanlar bir evde minnoş adında bir kedi yaşarmış. Bu kedi çok hınzırmış. Evin içindeki duvarda delik varmış. Bu delik fare deliğiymiş ve içinden siyah bir fare çıkmış. O sıra da kedi yastıkta uzanıyormuş fare sessizce yürür iken burnuna mutfaktan güzel kokular gelmeye başlamış. Fare mutfığa gitmiş masanın üstündeki büyük peyniri görmüş, eline almış. Kedi ise bu arada uyanıvermiş ve mutfığa gitmiş. Fare hemen saklanıvermiş. Kedi fareyi görüp kovalamaya başlamış. Fare hızlıca yuvasına girip peyniri afiyetle yemiş.

Muhammet Emir AYATA

4-D Sınıfı

ORMANLAR KRALI

Bir varmış, bir yokmuş. Orman ülkesinde yavru hayvanlar oyun oynuyormuş. Bu hayvanlardan bazıları şunlar, aslan, maymun, baykuş, fil, zebra ve zürafa. Yavrular oyun oynarken, büyükler sohbet ediyormuş. Bu tatlı yavrular oyun oynarlarken yavru aslan hep haksızlık yapıyormuş örneğin saklambaç oynarken ebe olduğunda gözlerini açıp sayıyormuş ve oyunu kazanıyormuş. Bu Aslan'ın ismi King'miş. Haydi biraz da bu masalı King'in ağzından dinleyelim.

Evet, ben hile yapıyorum. Ama ne yapayım başka türlü oyunları kazanamıyorum, yeniliyorum hep. Bir gün arkadaşlarım benim hile yaptığımın farkına vardılar ve hile yaptığım için beni dışladılar.

Benim annem bir kraliçe, babam ise kral bu yüzden benim adımla king koymuşlar. Zaman geçtikçe yeni başkanlık seçimi yaklaşıyordu. Size bir bilgi, benim babam bir kaplan tabii başkanlık seçimi yaklaşırken bende büyümüşüm. Başkan olmak yani kral olmak için her şeyi yapardım. Ama babam da başkanlığını yitirmek istemiyordu. Başkanlık seçimine tam bir hafta kalmıştı. Benim bebeklik arkadaşlarım kendilerini başkan yapmak için bir sürü oy toplamaya çalışıyorlardı. Ben ise bunları yapmak istemiyordum çünkü bu orman şehrinde beni

hep hileci olarak tanınmalarına sebep olurdu ve başkanlığı da adaletsiz yapacağımı düşünürlerdi başkanlık seçimi günü geldiğinde bütün arkadaşlarım ve diğer hayvanlar, süslü püslü fırfırlı fırfırlı elbiseler, ütülenmiş gömlekler giymiş parfümler sıkıp gelmişler. Kendisinden emin görünüyordardı. Kral babam tahta çıkmış, başkanlık seçimi açılışını yapıyordu. Herkes çıktı ve vaatlerini söylediler. Çok karar verici şeyler söylüyorlardı.

-Bu koca orman şehrine daha fazla ağaç dikeceğim.

-Bütün hayvanlara özel yuva yaptıracağım.

-Her hafta sonu bedava yiyecek dağıtılacak.

Vb. birçok şey söylediler. Sıra bana geldiğinde cesaretimi toplayıp duygularımdan bahsettim ve dedim ki

-Ben king'im. Bu ormanda sadece cumartesi günü farklı orman gezileri ve yiyecek saatleri yapacağım.

Bu sözü duyunca hayvanların gözleri parladı. Çünkü daha önce hiçbiri farklı yemek ve ormanları gezmediler.

Vaatleri söyledikten sonra babam oy kullanma zamanı geldiğinde söyleyerek boş, şeffaf bir kutu gösterdi. Galiba oyumuzu zarfın içine yazıp, daha sonra zarfın içine koyup sonuçları bekleyecekmişiz. Tabi bizde aday olarak babamın yanında, umutlu bir

şekilde bekliyorduk. Sonunda oy kullanma süresi bitti. Zarflar açılacak, başkan belirlenecekti.

Babam oyları okumaya başladı bütün orman halkı bana oy vermişti. Çok mutlu oldum ve söylediklerimi yerime getirdim.

Zehra HIDIR

4-D Sınıfı

GİZEM'İN HİKAYESİ

Şimdi size Gizem'in hikayesini anlatacağım. Pazar sabahıydı Gizem uyuyordu. Annesi Gizem'in odasına gitti ve onu uyandırdı. Gizem'e kötü bir haberi olduğunu söyledi. Gizem, hemen ne olduğunu sordu. Annesi anlatmaya başladı. Markete giderken bir kedi görmüştü ve kedi çok aç gözüküyordu. Marketten kedi maması almayı düşünmüş ve marketin yolunu tutmuştu. Markete varınca kedi maması almış ve kedinin yanına gitmişti. Mamayı önüne koyup oradan uzaklaşmıştı. Tam giderken bir adam kedinin yanına gelerek kediye tekme atmaya başlamıştı. Gizem hemen kedinin yanına gitti ve adama, onu şikayet edeceğini söyledi. O da hemen gitti. Kedi mamasını yemeye devam ediyordu. Gizem de eve geldi. Hemen bir kaseye süt doldurdu. Annesi "Gel beraber verelim kediye" dedi . Gizem de annesinin fikrini kabul etti ve sütü götürdüler. Kedi uyuyordu, onu uyandırmadan sütü yavaşça koyup eve gittiler. Gizem hayvanları sevmenin ve onları korumanın önemini bir kez daha anlayarak annesi yolunu tuttu.

Rümeysa

PALA

4-D Sınıfı

DOSTLUK

Ali bir sabah uyandı. Canı çok sıkılıyordu. Aklına bir fikir geldi.

Arkadaşı Güven’i çağıracaktı ve onunla bisiklet sürecekti. Hemen hazırlandı ve dışarı çıktı. Bodrum katından bisikletini alıp Güven’i çağırmaya gitti. Güven de bisikletini aldı ve dışarı çıktılar. Parka gittiler ve bisiklet yolunda bisikletlerini sürmeye başladılar. Çok yorulular. Parka gidip bir banka oturdular ve parktaki çocukları izlediler. İki çocuk kavga ediyordu. Bunu gören Ali ve Güven, hemen onların yanına gitti. Onlara ne olduğunu sordu. Çocuklar her şeyi Ali ve Güven’e anlattı. Meğerse oyun için tartışıyorlarmış. Güven ve Ali, onlara dostluğun önemini ve yaptıkları hatayı anlattı. Çocuklar da bundan sonra bu hatayı yapmayacaklarına söz verdiler. Çocuklar oyununa, Ali ve Güven ise bisikletlerini sürmeye devam ettiler.

Rümeysa PALA

4-D Sınıfı

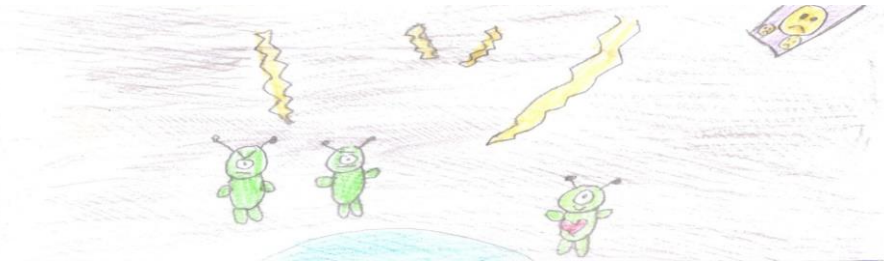
UZAYLI CONİ

Merhaba! Bir hafta önce yeni bir arkadaşım oldu ama o bir uzaylı. Haydi başlıyorum! Okuyorsun değil mi? Okumuyorsan başlamam ona göre!

O gün okula gidiyordum. Hava çok güzeldi. Sınıfta herkes mutlu yüzleriyle bana bakıyordu. Taa ki teneffüse kadar... Teneffüs başladığında okulun bahçesinde gezmeye başladım ve gezerken bir kitap buldum. Üstünde "sihir" yazıyordu.

O kitapta yazanları okuduktan sonra kafama minik bir taş düştü. Kuş zannettim. Kuşa kızmaya başlayınca bahçedekiler başıma güneş geçti zannetti. Bir gün sonra o güzel hava yerine şimşekli bir hava vardı gökyüzünde. Arkadaşlarım artık gülümsemiyor, üzgün üzgün etrafa bakıyorlardı. Bu yaşananlardan iki ders sonra bir şimşek çaktı ve bir portal açıldı. İçinden uzaylılar çıkmaya başladı!

Uzaylılar tam 10 bin taneydi. Ellişerli gruplar halinde bir yerlere saldırıyorlardı. Herkes korku ve telaş ile farklı bir yere kaçıyordu. Bunların hepsi benim suçumdu, bunu ben başlattım ve ben bitirmeliydim. Bunları düşünürken ayağıma bir uzaylı yapıştı. Sonra kağıda bir şeyler yazıp bana verdi. Meğer benimle dost olmak istiyormuş. Sonra onun gezegeni olan Mars'a gidip oyun oynadık. O kadar oynadık ki kendi gezegenimizi unuttum. Bir ara aklıma Dünya geldi ve o an öyle bir panik yaptım ki, uzaylı bile ne olduğunu anlamadı. Sonra yanımda bir kitap gördüm ve onu okumaya başladım. Ben kitabı okumayı bitirmeden zaman geriye aktı.

-Zeynep!

-Efendim öğretmenim. Aaa anne! Sen miydin?

-Haydi okul vakti geliyor!

Asıl olayı anladınız mı şimdi? Meğer hepsi bir rüyaymış.

Zeynep Melek DEMİREL

3-D Sınıfı

FUTBOLCU DEDE

Futbol oynamayı çok seven Aytuğ ve Tuğberk adında iki yakın arkadaş varmış. Neredeyse her gün ödevlerini yaptıktan sonra mahalleye futbol oynamaya çıkarlarmış. Bir gün futbol oynarlarken yanlarına bir dede gelmiş.

Dede:

-Çocuklar ben de sizinle oynayabilir miyim?

Çocuklar şaşkın şaşkın birbirlerine bakmışlar ve demişler ki:

-Ama sen çok yaşlısın bizimle nasıl oynayabilirsin ki?

Dede yine de oynayabileceğini söyleyince çocuklar bunu heyecanla kabul etmişler ve maça başlamışlar.

Dede o kadar hızlı oynayıp goller atıyormuş ki Aytuğ ve Tuğberk daha da şaşırıyormuş. Çok yorulan çocuklar artık maça devam edemeyeceklerini söylemişler. Çocukların bu haline daha fazla dayanamayan dede şakaya bir son vermeye karar vermiş. Meğer bizim futbolcu dede, yaşlı kılığına girmiş Tuğberk'in abisi Emircan'mış. Bu şakaya nasıl kandıklarına inanamayan çocuklar kahkahalarla gülmüşler.

Aytuğ AYDOĞAN

3-D Sınıfı

GİZEMLİ PORTAL

Bir gün Ayda ve ablası evde saklambaç oynuyorlarmış. Ablası sayar, Ayda da saklanırmış. Ayda bu sefer dolabının içine saklanmış sonra da sessizce bahçeye çıkıp oraya saklanmış. Ablası da onu bulmaya çalışıyormuş. Bahçede saklanmaya çalışırken bir çuval görmüş, içini açıp bakmış. İçinde bir sürü yüzük varmış. Bir tanesini alıp bakmış ne işe yaradığını anlayamayınca yere atmış. Tam bu sırada bir portal açılmış. Ama Ayda bunu fark etmeyip oyuna devam etmiş. Oyun bitince arkadaşı Pelin gelmiş. Bahçede gezinirlerken Pelin portalı fark etmiş ve aniden içine girivermiş.

Kısa bir yolculuktan sonra kendini Mantar Gezegeni'nde bulmuş. Pelin mantar kokusunu sevmezmiş ama yine de geri dönmeye niyeti yokmuş. Orada mantarlar ile arkadaş olmuş, çok eğlenmiş. Ama aklında yine de arkadaşı Ayda varmış. O da gelsin istiyormuş. Pelin portaldan tekrar geçip Ayda'yı yanına almış ve Ayda da mantarlar ile arkadaş olmuş. Hep beraber çok eğlenceli vakit geçirmişler.

Hafsa Sare EKİNCİ

3-D sınıfı

DÖRTLÜNÜN BAŞINA GELEN OLAY

Bir Pazar sabahı dört arkadaş Ahmet, Sinan, Beste ve Elif saat ikide buluşmak için anlaşmışlardı. Parkta bisiklet süreceklerdi. Canları sıkılıncaya kadar biraz sürdüler ve yarış yaptılar. Ahmet “Bence saklambaç oynayalım.” dedi. Bunun üzerine Elif, Beste, Ahmet ve Sinan “Evet oynayalım, harika olur dediler.” Ebeyi belirlemek için sayışma yaptılar ve Sinan ebe çıktı. 30’a kadar saydı. Herkes saklandı ama Beste saklanacak bir yer bulamayınca eski püskü bir evin içine saklandı. Evin içinde örtüyle kapatılmış bir kutu gördü. Çok merak ettiği için örtüyü çekip açtı, koskocaman bir şey gördü. Bu esnada Sinan da herkesi bulmuştu fakat Beste ortalıkta yoktu. Beste’yi bulmak için korka korka onlar da eski püskü eve girdiler. Beste kutunun içine girecekken hemen

arkadaşları geldi. Herkesin arkası birbirine dönüktü ve kimse birbirini göremediği için çarpıştılar. Kutunun kırmızı butonuna yanlışlıkla bastılar. Ortaya çok büyük bir ses çıktı. Bizimkiler durur mu hemen çığılı bastılar. Çok korktular ama Beste, Elif’i, Ahmet’i ve Sinan’ı görünce çok mutlu oldu. Beste “Hemen kaçalım.” dedi. Ahmet’in birden gözleri büyüdü. Herkes “Ne oldu?” dedi. Ahmet bir şey söylemedi ve Ahmet’in baktığı yere doğru baktılar. Sonra kutunun kapağı sert bir şekilde kapandı, çok korktular. Kapak yine açıldı, çocuklar çıkarken canları çok acıdı buna rağmen evden ayrıldılar. Sonra herkes Ahmet’e “Keşke saklambaç oynamasaydık.” Beste’ye de “Sen niye oraya saklandın ki?” dedi. Sonra Elif “Yeter!” diye bağırды ve kapıyı açtı. Hemen bisikletlerine binip dağıldılar ve “Atlatabildik.” dediler. Bu hikaye de burada bitti.

Nisanur KARADAĞ

4-D Sınıfı

ÇİÇEK ÖĞRETMEN

Açar ilkbaharda bir çiçek

Mis gibi kokusuyla şaşırtır

Çünkü o ÖĞRETMEN

Yol gösterir bilgisiyle

Herkesi şaşırtır

Çünkü o ÖĞRETMEN

Herkes sever onu

Herkesi güldürür

Çünkü o ÖĞRETMEN

Rümeysa PALA

4-D Sınıfı

ÖĞRETMEN

Görürüm öğretmenimi

Gülümser bana

Işık saçar gülüşüyle

Gözüm kamaşır

Öğretir bana kelimeleri

Bilgi dolar içime

O kimdir bilir misin?

ÖĞRETMEN

Rümeysa PALA

4-D Sınıfı

ASEL İLE ALYA'NIN SABRI

Asel ve Alya tek yumurta ikizi. Bir gün sonra onların doğum günü o yüzden çok heyecanlılar. Asel ve Alya'nın babası onlara büyük bir hediye alacağını söylemişti. O yüzden Asel ve Alya sabırlı

olamıyordu. Babalarına kaç kere sormayı deneseler 'hayır' cevabını alıyorlardı.

Akıllarına bir fikir geldi. Annelerine söyleyeceklerdi. Çünkü babaları her şeyi anneleriyle paylaşırdı. Anneleri ise hiçbir şeyi

saklayamazdı. Hemen annelerine sormaya gittiler. Anneleri ise bu konu hakkında bir

bilgisi olmadığını söyledi. Asel ve Alya çok üzüldü. Hemen odalarına gittiler. Alya Asel'e "Oyun oynayalım belki babamın büyük sürprizini unuturuz." dedi. Asel bu teklifi kabul etti. Ama tek sıkıntı ne

oynayacaklarıydı. Asel ve Alya aynı anda ne oynayacaklarını sordular. İkisi de kararsızdı. Alya'nın aklına evcilik geldi. Ama Asel kabul

etmedi. Asel'in aklına doktorculuk geldi. Bu seferde Alya kabul etmedi. Saate baktılar saat 3 olmuş ve tablet saatleri gelmişti. Hemen

annelerinin yanına gittiler ve tablet saatlerinin geldiğini söylediler.

Anneleri tabletlerini verdi. Onlar da odalarına gidip tablet oynamaya başladılar. Asel ve Alya tablet oynarken uyuya kalmışlardı.

Uyandıklarında sabah olduğunu görünce çok mutlu oldular. Çünkü doğum günleri gelmişti. Anneleri kızları kahvaltıya çağırdı. Asel ve

Alya üstlerini giyip kahvaltuya gittiler. Anneleri Asel ve Alya'ya, halalarının gelip onları oyun parkına götüreceğini söyledi. Asel ve Alya çok mutlu oldular ve hızlıca kahvaltı yaptılar. Ondan sonra zil çaldı ve Asel ile Alya kapıya koştu. Halaları gelmişti. Asel ve Alya halalarına sarıldılar. Montlarını alıp hemen çıktılar. Oyun parkını çok seviyorlardı. Oyun parkına vardıklarında hemen top havuzuna gittiler. Bir saat oyun parkında oynadılar. Canları sıkılmıştı. Hemen halalarının yanına gidip sıkıldıklarını söylediler. Halaları onları hamburger yemeye götüreceğini söyledi. Asel ile Alya çok mutlu oldu. Hemen hamburgerciye gidip hamburgerlerini yediler. Halaları çok geç olduğunu söyledi ve eve gittiler. Anneleri, Asel ve Alya'nın gözünü kapattı ve odaya götürdü. Gözlerini açtı. Herkes bir ağızdan "iyi ki doğdun" şarkısını söyledi. Asel ve Alya çok mutlu oldu. Dilek tutup mumları üflediler ve hediyeleri açmaya başladılar. En son sıra babalarının hediyesine geldi. Hemen hediyeleri açtılar. Gözlerine inanamadılar. Akülü araba almıştı. Asel ve Alya babalarına sarıldılar. Sabırlı olmanın önemini şimdi çok iyi anladılar ve artık sabırlı olmaya söz verdiler.

Rümeysa PALA

4-D Sınıfı

18 MART

Düşman Türk arası

Gökten mermi yağdı

Şehitler, gaziler

Başladı çanakkale savaşı

Koca yürekli erler

Kendini şehit olmaya adadı

Sokakların sessizliğinde

Başladı çanakkale savaşı

Erin iki türü vardır

Biri asker biri mehmet

Bir Türk için büyük şeref

Başladı çanakkale savaşı

Yusuf Ahmet HANEY

4-D Sınıfı

EN UZUN GÜN

O gün kalpler durdu

Depremzedeler için

21 Haziran değil

En uzun günümüz 6 Şubat bizim

Gönüllü evlatlar

Yardım etmeye koyuldu

Türkiye resmen

Baştan sona kuruldu

Şehitler gaziler

Hepsi can çekişti

Tüm dünya 1 dakika

Saygı duruşunda bekledi

İşte bu bir felaket

Mal ve can kopardı

O gün Türkiye

Resmen kan ağladı

Binalar bitsin diye

Hızlı hızlı yaptılar

Hem sağlam değil

Hem de pahalıya sattılar

Tüm millet tek yürek

Hayata atıldı

İlk yılında tüm depremzedeler

Saygıyla anıldı

Yusuf Ahmet HANEY

4-D Sınıfı

UZLAŐI

Her insan yařayabilir

Anlařmazlık olabilir

İki taraf da kendisinin

Düřüncesini öne getirir

Bazen 3 bazen 4

O zaman biz varız der

İşte böyle zamanlarda

Uzlařı deveye girer

İşte o güçsüz kahraman

Olayın içine girer

Ortak karar bulup

Barıř ilan edin der

Onlar bunu garipser

Düşünüp taşınır

Bazen kavga sebepleri

İnsanı gülmekten bayıltır

Ortak karar ararlar

Hemen cevap bulunur

Bazen ise ararken

Kavga sebebi unutulur

Yusuf Ahmet HANEY

4-D Sınıfı

MERT'İN UNUTKANLIĞI

Mert'in annesi öğretmendir ve çocuklara sürpriz yapmak istediği için evine bir kargo geldi ve Mert endi kargosu zannedip gizlice açtı. Annesi tam ona kızacakken Mert annesine anlattı. Annesi her şeyi anladı ve kızmaktan vazgeçti. Mert artık rahatlamıştı. Birkaç saat sonra Mert'in beklediği kargosu geldi ve onu hemen açtı. Çok mutlu oldu, çok güzel bir oyuncaktı ve onunla hemen oynamaya başladı. Sonra oyuncuğun tekerini kırdı. Tamir etmeye çalıştı ama tekerleği yerine takamayınca çok üzüldü. Hatta tamirhaneye götürelim dedi. Sonra akşam babam geldiği zaman yapar diye düşünüp oyuncuğu orada bıraktı. Bıraktı ama kedisi Tekir onu parçaladı. Sabah Mert uyandığında karşılaştığı bu manzarayı görünce kendini tutamayıp Tekir'e kızdı. Ama sonra kendisine de çok kızdı ve hatasını anlayıp ağlamaya başladı. Annesi onu teselli etti. Ama hala kendisine olan kızgınlığı geçmedi. İki kidebir ağlıyordu. Gece hiç uyumadı, kendini Tekir'e nasıl affettireceğini düşündü durdu sabaha kadar. Ve sonunda aklına bir fikir geldi. Tekir'in rahatça uyuyabileceği sıcak, yumuşacık bir yatak alacaktı. Böylece kedini Tekir'e affettirebilecekti.

Nehir BÜYÜKBAY

3-D Sınıfı

VEDA

Her güzel şeyin sonu var,

Senin var, sizin var,

4 yıl güzel anılar

Her daim birlikte olmak isterdim

Biz birlikte güldük, eğlendik

Ve biz bu kadar da üzüldük

Yardımlaşmış evet, bazen çok kızdınız bize

Ama şimdi çok üzülmüyorsunuz

Kızdığımız için değil ayrıldığımız için

Veda edeceğimiz için

Belki beş dakika belki on dakika sonra

Ama ayrıldığımız için

Her ne kadar üzdüysek sizi

Siz bize hem annelik

Hem babalık yaptınız

Biz her koşulda sevdiniz

Bize çok emeğiniz geçti

Sizi çok seviyorum.

Zeynep Eslem ALTAŞ 4-C Sınıfı

ORÇUN'UN ANNE SEVGİSİ

O gün anneler günüydü. Orçun annesine en güzel hediye olarak çiçek almayı düşünmüştü. Babasının işten gelmesini bekliyordu. Sıkılıp arkadaşlarının yanına oynamaya gitti. Arkadaşlarından bazılarının birbirlerinin annelerine küftediklerini duyunca çok sinirlendi. Onlara “Annelerinizi bu kadar mı seviyorsunuz? Sizi doğuran, karnınızı doyuran, her zaman temiz olmanız için çabalayan, derslerinizle ilgilenen, hastalandığınız sabahlara kadar başınızda bekleyen annenize saygınız ve sevginiz ne kadar da azmış! Hem peygamberimiz ‘Cennet annelerin ayakları altındadır.’ demiş. Yani annelerinizi kırarsanız onlara küfrederseniz cennete gidemezsiniz. Hem bugün anneler günü. Annenize en güzel hediye sevginiz, saygınız olsun, küfürleriniz değil.” dedi. Bu sırada babasının geldiğini görüp oradan uzaklaştı.

Arkadaşları da birbirlerinin yüzlerine bakıp yaptıklarından utandılar.
Orçun babasıyla çiçekçiden bir demet çiçek aldı. Evde annesinin elini
öpererek “Anneler günün kutlu olsun.” dedi ve çiçekleri annesine verdi.
İçinden “İnşallah arkadaşlarım da annelerini benim kadar
seviyorlardır.” dedi. Ya siz annenizi ne kadar seviyorsunuz?

Berkay Berat DURAK

4-C Sınıfı

UÇAN KUŞ

Bir kez havaya bakmıştım
ve havada çok güzel bir kuş vardı.
Çok güzel uçuyordu ona bakmaya
doyamadım. Kuş hemen bir ağaca
kondu ve şarkı söylemeye başladı.
Onu hayranlıkla izledim, çok güzel
şarkı söylüyordu. Bir anda ağaçtan
uçtu ben de onun arkasından koştum. Sonra bir ağaca kondu yanında
yavru kuş vardı, yavru kuş çok tatlıydı. Onu hemen sevmek istedim
ama hemen korkup kaçtı. Ben de üzüldüm, o kuşu çok sevmişim çünkü
çok tatlıydı. Onu evime götürebilirdim, beslerdim. Keşke uçup
gitmeseydi. Bir an oldu ve kuşlar camın önünde belirdi. Oley! Oley!
Kuşlar yeniden döndü. Oley! “İşte döndünüz kuşlar sizi çok
seviyorum.” Çok sevindim, onları iyi ki görmüşüm. “Ben sizi çok
sevdim, burada kalabilmeniz. İyi ki varsınız sizi tatlı kuşlar. Sizi eve
alabilsem keşke ama ailem izin vermez. Aile izin verse sizi çok güzel
beslerim. Şimdi sizi serbest bırakmaz zamanı. Görüşürüz kuşlar sizi
özleyeceğim.”

Bayan ALSALAMEH

4-C Sınıfı

ÖZLEMEN SEVGİYİ ÖĞRETİR

Bir gün çok uzak şehirlerde bir kedi ve köpek varmış. Çok yaramazlarmış ve sürekli birbirleriyle didişirmiş. Sahipleri bu duruma çok üzülürmüş. Kara kara düşünüp durmuş “Acaba ne yaparsam bunlar birbirlerini severler?” demiş. Aklına şöyle bir fikir gelmiş. Kendisiyle kardeşi de hiç anlaşılamazmış. Birbirlerinden uzak kalınca değerlerini anladılar. O yüzden kedi ve köpeği ayrı kafeslere

koymuş. Bu bir süre böyle devam etmiş. Ayrı kafeslerde kalan kedi ve köpek yalnızlığın ne kadar kötü olduğunu anlamış. Birbirlerini özlemiş, birbirleri ile geçirdikleri vaktin ne kadar kıymetli ve değerli olduğunu anlamış. Sahipleri de onları yalnızken daha mutsuz görünce birbirlerinin

kıymetlerini anlamış olacaklarını düşünmüş ve onları ayrı kafeslerden çıkarmaya karar vermiş. Ama hala endişeliymiş, yine anlaşamazlar diye korkmuş. Kedisini ve köpeğini çok seven adam onları hep mutlu ve birbirlerini severken görmek istiyormuş. İsteddiği de olmuş. Kedi ve köpek kafesten çıkınca birbirlerine sarılmış. O günden sonra da hiç kavga etmemişler. Hep beraber oynayıp eğlenmişler. Onları böyle gören sahipleri de çok mutlu olmuş. Üçü beraber mutlu şekilde yaşamış gitmişler.

Emir Eymen DEVİREN 4-C Sınıfı

GÖKYÜZÜNDEKİ ADA

Bir zamanlar gökyüzünde bir ada vardı. Bu ada sıradan bir ada değildi. Bu ada bulutların arasında yüzüyordu. Adanın adı Gökyüzü Adası'ydı. Gökyüzü adasında yaşayan insanlar bulutların arasında uçabiliyordu. Bu insanlar, uçmayı bir sanat haline getirmişti. Gökyüzü Adası'nda yaşayan bir genç kız vardı. Adı Gökyüzü'yüdü. Gökyüzü uçmayı çok severdi. O, gün boyu uçarak bulutların arasında dolaşırdı. Bir gün, Gökyüzü uçarken bulutun üzerinde bir şey gördü. Bu şey bir kutuydu. Kutunun ne olduğunu merak etti ve kutuya yaklaştı açtığı anda içinden bir sihirli değnek çıktı. Gökyüzü değneği eline aldı ve değneğin sihrini kullanmaya başladı. Değneğin sihri ile Gökyüzü, uçmayı daha da kolaylaştırdı. O, şimdi bulutları arasında süzülerek uçabiliyordu. Sihirli değneğini kullanarak Gökyüzü Adası'nı daha da güzelleştirdi. Adanın üzerine renkli bulutlar ve gökkuşağı yaptı. Gökyüzü adası artık daha güzeldi. Herkes çok mutlu, huzurlu ve sağlıklı bir hayat geçirdi.

Zeynep Eslem ALTAŞ

4-C Sınıfı

BENİM RÜYAM

Benim adım Rüya. On beş yaşındayım. Kitap okumayı hiç sevmiyordum ta ki bugüne kadar. Hadi gelin bana kitap okumayı sevdiren rüyamı anlatayım sizlere.

Bizim öğretmenimiz her hafta çarşamba günü bize sınav yapar. Öğretmenimizin yaptığı sınavlardan örnek vereyim ve aldığım notları size söyleyeyim... Gümüş Para, Doğum Günü, Hayalet Kitap. Birinci kitaptan 20, ikinci kitaptan 30, üçüncü kitaptan ise 40 puan aldım. Çünkü kitap okumayı hiç sevmem demiştim ya. Bir çarşamba günü yine sınava girdik. Tahmin edin kaç aldım! Bildiniz, 30 aldım. Öğretmenimiz 100 puan alanları açıkladı. Zeynep, Sümeyye, Mert Eren, Kerem, Emirhan, Eymen... Benim gibi düşük puan alanları açıkladı. Hira, Esmâ, Elif, Ahmet ve daha bir sürü kişi düşük puan aldığımız için öğretmenden azar işittik. 100 puan alan kızlara anahtarlık, erkeklere kalem aldı. Çok sevindiler tabii ki. Sevinmekte de haklıydılar. Biz ise azar işitmekle kaldık. Günler böyle geçti. Tahmin edeceğiniz gibi 3 sınava daha girdik. O sınavlarda da en yüksek 50 alabildim. Öğretmenim de şaşırıldı.

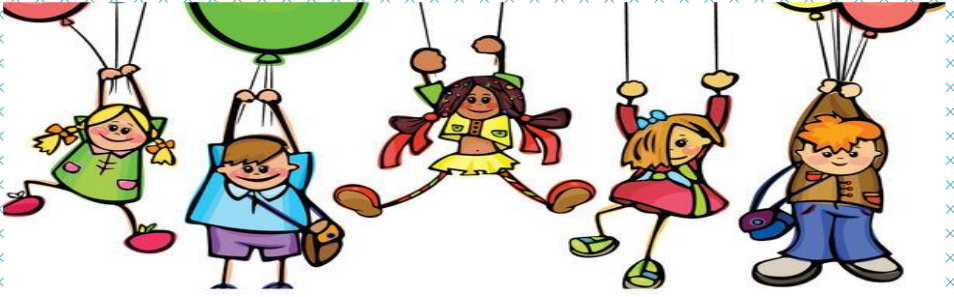
Çarşamba akşamı kitap okumanın faydaları üzerine arama motorunda bir başlık arattım. Başlığı yazdığım sırada annem yemeğe çağırdı. Yemekten sonra direkt yatağa girdim ve araştırmaya devam etmeyi unuttum. Hemen uykuya dalmışım. İşte o an rüyamda bir kitap

bana “Duydum ki sen kitap okumayı sevmiyormuşsun.” dedi. Doğru bilmişti ama bunu nasıl biliyordu. Sordum, “E evet nereden biliyorsun bunu?” Kitap cevap verdi “Kuşlar söyledi.” kakhaha attı ve devam etti “Şimdi sana kitap okumanın faydalarını anlatacağım. Zihni uyarır, hafızayı geliştirir, odaklanmayı artırır, bilgi sahibi olmayı sağlar.” Ve bir anda annemin sesiyle uyandım. “Kalk hadi okula geç kaldın.” Hemen kalktım ve kıyafetlerimi giydim. Okula gider gitmez kitap okumanın faydalarını arkadaşlarıma da anlattım ve bundan sonraki sınavlarda bütün sınıf 100 aldı. Herkes mutlu oldu.

Zeynep Eslem ALTAŞ

4-C Sınıfı

23 NİSAN

Erken kalkın çocuklar bugün sizin gününüz,

Her yerde ay yıldızlı bayraklar,

Okullarda yapılan gösteriler,

İnsanların İstiklal Marşı okurkenki sesi,

Anlatıyor atamızın izinden gittiklerini.

Çanakkale’de başladı seksen bir ile yayıldı Cumhuriyet,

Her bayramda olduğu gibi asıldı bayraklar,

Biz bu toprakları kazanırken kimseye sormadık,

Bundan sonra da sormayız.

Zeynep Eslem ALTAŞ

4-C Sınıfı

FEDAKARLIK

Bir insanın harap olmasını göze alarak sevdiği bir insan için kendi canını vermesi gibi askerlerimizin vatani uğruna savaşması da bir fedakarlık örneğidir. Bir kirpinin dereye düştüğünü gören çocuğun ellerinin acıyacağını bile bile o kirpiyi alıp bir kenara koyması ya da bir hasta yakınınızın karaciğere ihtiyacı

varken canınızın acıyacağını bildiğiniz halde karaciğerinizi vermeniz... Kardeşlerimizle anlaşamasa bile “Ben ona canımı veririm.” cümlesini kullanmamız da bir fedakarlık örneği olur.

Hayatımızın çoğu fedakarlıklarla doludur ama çoğu zaman bunları fark etmeyiz. Biz insanlar sonunu bilmediğimiz şeyleri yapmayız. Örneğin bir iyilik yaparken sonunda iyi mi olacak kötü mü diye düşünürsün? İşte bunun gibi. Ama fedakarlık böyle bir şey değil. Fedakarlık yapan insanlar sonunda iyi bir şey olacağını bildiği için yapar. Sonucunda kötü bir şey olaksa bu yapılan intikam olur.

Annelerimiz her zaman ne der? “Sen iste yeter.” Bu cümle bile bir fedakarlık örneğidir. Bize şöyle demek isterler, siz isterseniz ben

sizin için her şeyi göze alırım. Birde bazı zamanlar anneler şöyle der “Biz sizin için çalışıyoruz.” Bunun anlamı da ben sizin için yıllarımı verdimdir. Bazen de öğretmenlerimiz “Biz siz büyüdüğünüzde iyi yerlere gelin diye çabalıyoruz.” der. Bu da bir fedakarlık örneği olur. Bazen arkadaşlarımızın “Ben senin için alırım, ben senin için yazarım.” demesi de bizler için fedakarlık örneği olur. Biz de bize fedakarlık yapan insanlara iyi bir örnek olalım. Öğretmenlerimize iyi bir öğrenci, annelerimize iyi bir çocuk, arkadaşlarımıza iyi bir dost olalım.

Zeynep Eslem ALTAŞ

4-C Sınıfı

DENGELİ BESLENMENİN ZAMANI GELDİ

Beslenmek kadar güzel bir şey yok,

Beslen ve güçlü ol.

Protein, vitamin topla,

Düşün, senden başka güzel beslenen yok bu dünyada.

Günde üç öğün ye,

Hem protein hem de vitamin kas.

Düşün, bir oyunun içindesin,

Daha çok beslenip güçlü olman lazım...

Hayata yeniden, tekrar bak,

Artık dengeli beslenmenin zamanı geldi.

Güçlü olmanın, protein kasmaının zamanı geldi,

Haydi bugün başlıyoruz hep birlikte.

Zehra HIDIR 4-D Sınıfı

ZAMAN MAKİNESİ VE MİNİK ZAMAN YOLCULARI

“TUĞÇE VE ŞULE”

Yaz gelmiş, güneş açmış. Tuğçe ve Şule her zamanki gibi oyununu oynuyormuş. Şule'nin babası bir bilim adamıymış bu yüzden işleri yoğunmuş ve Şule ile ilgilenemiyormuş. Tuğçe ise çok ilgili bir aileye sahipmiş. Anne ve babası Tuğçe ne isterse yapıyor ve her fırsatta onun yanında oluyormuş. Şule bunu çok kıskansa da başarılı bir aileye sahipmiş. Bir cumartesi günü Şule'nin babası yine işleriyle uğraşırken kendisinin de bilmediği bir icat ortaya çıkarmış. Bu garip ve değişik icadını, Şule'ye ve Tuğçe'nin ailesine söylemek için bir flaş gibi fırlamış hemen. Puff! İlk önce kızı Şule'ye anlatmaya gitmiş. Uzun uzun anlatmış ve Şule de bundan sıkılıp demiş ki;

-Off, baba yeter artık çok sıkıldım! Ne zaman bitireceksin şu garip icadını anlatmayı?

Babası bu sözün üzerine anlatmayı bırakıp Tuğçelere gitmiş. Şule'nin söylediği laf aklından çıkmadığı için Tuğçe ve ailesine icadını kısaca anlatmış. Tuğçe bu garip icadı duyunca Şule ile beraber denemek istemiş. Bilim adamı olan Şule'nin babası, bunu onaylamayarak şöyle demiş;

-Olmaz Tuğçeciğim. Ben bile bu icadı bilmiyorum ve denemedim. Kendi denemediğim bir icada size asla bindiremem.

Tuğçecik üzülmüş. Tuğçe'nin annesi ve babası bu durumu görüp hemen ilgilenmeye gitmişler ve ne almak istediğini sormuşlar. Bu arada

Tuğçe'nin ailesinin çok ilgili bir ebeveyn olduğunu söylemiş miydim? Evet, galiba söyledim... Neyse biz bu garip maceraya devam edelim. Tuğçe bir arkadaşından gördüğü makaronlu ve ojeli kalemleri istediğini ailesine söylemiş. Anne ve babası Tuğçe'yi kırmamak için tabii ki de gidip "Sihirli Kırtasiye"den istediklerini ona almışlar. Tuğçe mutlu olmuş ama hala kafası karışıkmiş. Tuğçeler eve geldikten beş dakika sonra, Şule onu oyun oynamak için dışarıya çağırmış. Tuğçe de oyuncu bir kız olduğu için kabul etmemezlik yapmamış. Annesinden izin alıp onca basamağı inerek dışarı çıkmış. O sırada Şule'nin babası o garip ve değişik icadını deniyor, icadının düğmelerinin ne işe yaradığını anlamaya çalışıyormuş. Kırmızı bir düğmeye basmış ve... Puff! Kendi çocukluk zamanına dönmüş. Garip icadının bir zaman makinesi olduğunu anlamış. Biraz çocukluk zamanında kalmak istemiş ama bu durum zaman makinesinin devrelerine zarar verebilirmiş. Geri dönmek için yeşil bir düğmeye basmış ve 2022 yılına geri dönmüş. İcadı artık istediği zaman kendisiyle birlikte eski dönemlere yolculuk yapabilirmiş. Şule ve Tuğçe oyun oynarken birden duraksamışlar ve uzun zamandır şu içmediklerini, susadıklarını fark etmişler. İkisi de eve gidip lıkır lıkır su içmişler. Şule eve gittiğinde babasının laboratuvarına girmiş. Ve babasına şöyle demiş;

-Ne yapıyorsun baba? İcadının ne işe yaradığını buldun mu?

-Evet kızım buldum. Bu icadım bir zaman makinesi. Sana derslerinde yardımcı olabilir. Atıyorum sosyal bilgiler dersinde

savaşları işlerken “Çanakkale Savaşı nasıl ortaya çıktı?” sorusunda takılırsan zamanda geriye gidip bu sorunun cevabını öğrenebilirsin. Şule çok sevinmiş. Dışarıya çıkmış ve bu olayı Tuğçe’ye anlatmış. Tuğçe zaman makinesini deneyebilecek olduğunu anlayınca yüzünde güller gibi bir tebessüm açmış. Birlikte mutlu mutlu bu olayı yaşarken Şule’nin babası zaman makinesini geliştirmiş. Pazartesi günü Tuğçe ve Şule sabah saat 07:00’de kalkıp okul için hazırlanmaya başlamışlar. Okula gitmişler ve saat 08.00’de derse başlamışlar. Bilim adamımız (Çaktırmayın, artık Şule’nin babasına bilim adamı diyoruz.) bu fırsatı değerlendirip saat 09.00’da ayağa kalkıp zaman makinesinin formüllerini oluşturmaya başlamış. Şule ve Tuğçe okuldan dönmüşler. Bilim adamımız da zaman makinesinin formüllerini oluşturmayı bitirmiş. Ayrıca bu makinenin 30 kişiye kadar limiti varmış. Limiti geçerse makine bozulabilirmiş. Tuğçe’nin ailesi yemek yiyormuş. Yemeklerini bitirdiklerinde Tuğçe’nin babasının telefonuna bir mesaj gelmiş ve mesaj da şöyle yazıyormuş;

-Rahatsız ettim kusura bakmayın. Benim garip icadımın bir zaman makinesi olduğunu öğrendim. Siz de izin verirseniz sizinle birlikte bu zaman makinesinde geçmişe doğru bir zaman yolculuğu yapmak istiyorum. Tuğçe’nin babası mesajı okuyunca bir duraksamış sonra “Olur, tabii ki izin veririz.” diye cevaplamış. Bu olaydan Tuğçe’nin ve Şule’nin haberi yoktu. İkisinin de ebeveynleri sürpriz olsun diye onlara söylemek istemediler. Hafta sonuna gelmek üzereyken Tuğçe’nin babası ağzını tutamayıp sürprizi söylemiş ve tüm

plan çöp olmuş. Yine de Tuğçe bu haberi duyunca havalara uçmuş, şarkılar söylemiş. Hem de bağıra bağıra... Akşamleyin bilim adamımız Tuğçe'nin ailesini yemeğe davet etmiş. Büyükler yemek yiyip sohbet ederken çocuklar oyuncaklarla oyun oynuyormuş. İşte tam bu sırada bilim adamımız şu zaman makinesi konusuna giriş yapmış. Onlar konuşurken Tuğçe zaman makinesi kelimesini işitmiş ve biraz da olsa kulak misafiri olmuş. Çok maceralı olaylar anlatılıyormuş. Tuğçe'nin gözü fal taşı gibi açılmış. Çünkü zaman makinesine binmeyi en çok o istiyormuş.

Pazar günü Şule ile babası Tuğçeler ile birlikte zaman makinesine binip yolculuk yapacakları için hazırlık yapıyorlarmış. Saat üçe yaklaşırken Tuğçe ailesi ile birlikte Şulelere gitmiş. Şulelere vardıklarında karşılarında dayanılmaz bir ziyafet varmış. Börekler, sarmalar, kekler, pastalar ve kanepeler... Neyse biz konumuza dönelim yemekleri yaza yaza karnım acıktı zaten. Tuğçe ve Şuleler yemeklerini yiyip zaman makinesine doğru yürümüşler. İçine girdiklerinde içinde tonlarca düğme olduğunu görmüşler. Tuğçe hayalini gerçekleştirmiş, bilim adamımızdan izin alıp kırmızı düğmeyi çalıştırmış ve.... Puff! Taş devrine ışınlanmışlar. Eee biliyorsunuz dimi taş devri tehlikelidir. Bizim zamanımızda bulunmayan tehlikeli hayvanlar taş devrinde tonlarca var. İşte bu yüzden bilim adamımız bu devri gezmelerini izin vermedi. Tuğçe'nin babası "Bir şey olmaz, yanlarında biz varız zaten." diyerek bilim adamımızı ikna etmiş.

Zaman makinesinden çıktıklarında her yerde insanların yaşadığı mağaralar görmüşler. Taş devrini gezerken Tuğçe'nin sırtına yırtık ve kahverengi kıyafetli bir çocuk dokunmuş. Tuğçe önce garipsemiş sonra avaz avaz bağırmaya başlamış. Tuğçe'nin sesini duyan Şule aynı anda bilim adamımıza yetiştirmiş. Şule ile birlikte bilim adamımız, Tuğçe'ye bir şey olmasın diye çok hızlı bir şekilde koşuyorlarmış. Gittiklerinde Tuğçe hala avaz avaz bağıryormuş.

-AAaaAa !! Bilim adamımız Tuğçe'yi sakinleştirmiş ama o kahverengi kıyafetli çocuk korkup kaçmış. Tuğçe o çocuğu bilim adamımıza anlatırken Şule dürbünle çocuğu arıyormuş. Şule çocuğu görmüş ve o anda Tuğçe'nin ebeveynleri yanlarına gelmiş. Tuğçe sakinleştiği için hep birlikte çocuğun ailesinin yanına gitmişler. Ailesi o çocuk gibi yırtık pırtık kıyafetler giyiyormuş. Ailesi ile tanışmışlar.

-Merhaba!

Taş devri insanları az da olsa türkçe anlıyorlarmış.

-Merihabba! -Agu cu tu daa! -Arikadassi kziz!

Böyle garip garip sesler çıkarıyorlarmış. Aynı bizim dilimize benzer ama pek anlaşılmıyormuş. Şule, Tuğçe ve o çocuk arkadaş olmuş. Birlikte oyun oynarlarken büyükler konuşuyormuş.

-Selam.

-Sellami.

-Ee biz acıktık da yemek var mı?

Melahirkan

Silam

A'AAAAA!

gacuk Tugie & belansor

'999

MCAAD

Bunu duyan taş devri insanları birini ormana göndermişler. O kişi geldiğinde bir elinde dal parçasının üstünde ölmüş yılan getirmiş. Diğer elinde ise sepet, sepetin içinde çiğ balık, ölü örümcek, havyar ve yılan yumurtası varmış. Eee tabi bu yiyecekler bizim ağızımıza uygun değil. Bunu söylemek istemişler ama üzülmesinler diye bir şey söylememişler. Taş devri insanları özenle bir yumurta kabuğunun içine hazırladıkları garip yiyecekleri koymuşlar. Bilim adamımız da mecbur Şule ve Tuğçe'yi ayıp olmasın diye çağırmış. Şule ve Tuğçe gelip yemekleri gördüklerinde mideleri bulanmış sonra olayı anlayınca bunu belli etmemişler. Yemekleri yerken daha doğrusu yemiş numarası yaparken çocuğun kardeşi ağlamaya başlamış.

-Ingaa Agu gaga Ingaaa !!

Anne ve babası Türk diline uymak için şöyle konuştular, sanırım Türkçe'yi anlıyorlar.

-Agilamma ogglum. Taa gulli birazzi.

Çok komik konuşuyorlardı. Gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. O sırada taş devri ailesi konuşmaya devam ediyormuş.

-Caa ogglumi gelli dalii paracassi lee gulidur kardaşşini.

-Tamammi Sahr anine tuggagic.

Onlar konuşurken bilim adamımız, Şule ve Tuğçeler izliyormuş. Bu arada tanıştıkları bu ailede bebeğin isminin Taa, çocuğun isminin Caa, annenin isminin Sahr olduğunu öğrendiler. Sonra da biraz sohbete daldır. Caa küçük kardeşini güldürmeye çalışırken Tuğçe ve Şule de

Taa'yı güldürmeye katılmışlar. Bu zamanlar geçerken bilim adamımız zamanın devrelerinin bozulma haline geçmiş olmasını anlayamamış. Taa ağlamayı bırakmış işte tam o anda bir patlama sesi duymuşlar. Taa gene ağlamaya başlamış. Bilim adamımız makinesini iyi tanıdığı için zaman makinesinin sesi olduğunu anlamış, koşmuş makinenin yanına. Zaman devrelerinin bozuk olduğunu görmüş ve herkese doğru “yandık” bakışı atmış. Bu bakıştan sonra Tuğçeler ve Şule oraya doğru koşmuş. Bilim adamımız geldiklerini görünce şöyle demiş;

-Burada uzun süre kaldığımız için zaman devreleri bozulmuş.

Devreleri tamir edene kadar burada kalmak zorundayız. Şule hemen atılmış;

-Olmaz baba. Bu nasıl olur? Ya bizim okulumuz ne olacak?

Yarın pazartesi, hızlı tamir et lütfen baba.

-Tamam kızım yapmaya çalışacağım. Hem bir gün okula gitmemenin ne zararı olacak?

Sahr, kucağında Taa ve yanında Caa olmak üzere olayın yaşandığı yere gitmişler. Tuğçe'nin annesi Sahr ve çocuklarıyla iyi anlaştıklarını fark etmiş. Bu olaylar yaşanırken gece olmuş. Taş devri insanları mağaralarına dönüp uyuyorlarmış. Tuğçe'nin ailesi ve Şulelerin yatacak bir yeri yokmuş. Çünkü her insanın evinde kendi ailesi kadar yatak varmış. Bilim adamımızın ve diğer kişilerin tanıştığı bu taş devri insanları çok misafirpervermiş. Bu yüzden misafirlerine koyun yünlerinden yatacak bir yatak ve yorgan yapmışlar. Gece birlikte

uyumuşlar. Ama Şule kendi evi olmadığı için tedirgin olup uyuyamamış ve şu sesleri duymuş;

-Rıgaaha piş haapişg. Agu cuum biş hapişg.

Biraz gülmüş sonra uykuya dalmış. Ama bilim adamımız uyumamış, zaman makinesini tamir etmek ile uğraşmış ve bunu başarmış da. Sabah kalktıklarında ilk işleri zaman makinesine binmek olmuş. Ve evlerine dönmüşler. Sahr, Caa ve Taa ile güzel günler geçirdikleri için çok mutlu olmuşlar. Misafir olarak kendi yemeklerini ve eşyalarını getirip yeniden kalacaklarını da onlara belirtmişler.

Zehra HIDİR

4-D Sınıfı

“İçimdeki Gezegen” eserimiz ile yazarlığa giden yolda ilk adımlarımızı attık; hayallerin ötesinde yürümeye devam edeceğiz...

Neyyir Turhan İlkokulu Geleceğin Yazarları Ekibi

